

MANIFEST DE LA VII MARXA NO COMPETITIVA PER LA IGUALTAT D'OPORTUNITATS DE LES PERSONES AMB DIVERSITAT FUNCIONAL

Castelló de la Plana, 3 de novembre de 2013

Les paraules parlen del món. Més encara: les paraules fan el món en què vivim. Al llarg de dècades hem vist com les paraules que es referien a nosaltres anaven canviant. Hem cregut amb força que anaven evolucionant, d'una manera que feia irreversible el canvi que acompanyava a la paraula.

El món va anar abandonant aquell concepte tan dur amb què ens senyalaven abans per incorporar el de "MINUSVÀLIDS" en la LISMI de 1982, una de tantes lleis que han quedat en el camí, sense desplegar-se com es devia. Després ens vam adonar que el nostre valor era com el de qualsevol altra persona. Aparegué el concepte de "DISCAPACITAT", substantivant a la persona "portadora del dèficit". Darrerament hem descobert que la "discapacitat" **no la porta la persona**, sinó que apareix per una falta d'adequació de l'entorn a les necessitats de moltes persones.

Les paraules no són innòcues. Fan bé o fan mal. Perpetuen imatges negatives d'aquelles persones a qui es refereixen i les estigmatitzen o, pel contrari, reconeixen els seus drets i es comprometen amb elles.

Potser vivim en una realitat perversa: mentre el nombre de persones que hem de lluitar per tombar les barreres creix, les polítiques que deuen emparar el nostre dret ens retallen la nostra capacitat de supervivència. I la paraula "supervivència" no l'hem escrita sense voler: el risc d'empobriment que estem sofrint creix a passes gegantines. Estem en perill, i, per tant, no consentirem que els i les responsables passen per la vora, amb les mans a les butxaques, com si res d'això anara amb ells i elles.

El sector pressupostari que s'hauria d'ocupar de defensar els nostres drets ha estat retallat entre un 60 i un 70%. Programes de rehabilitació i d'ocupació s'han vist minvats fins, en alguns casos, desaparèixer per complet: no hi ha pressupost, diuen. Mentrestant, es perdonen els deutes de la banca, puguen els sous de tota mena de personal polític i sicaris mediàtics, augmenta el pressupost de Defensa i les assignacions als partits polítics. No ho entenem! Algú ens ho hauria d'explicar.

Avui celebrem la nostra consciència, les nostres ganes de que les nostres paraules ressonen. Amb signes manuals, amb imatges o amb veu cal que ens fem sentir. El silenci i la invisibilitat rarament són bons companys de viatge per viure una vida castigada. Cal que parlem, que escrivim, que dialoguem, que protestem. De DRETS –sí, amb majúscula-, i de política, i d'independència personal, i de les nostres ciutats, de les nostres escoles, dels nostres espais de lleure, dels nostres habitatges, de la nostra sexualitat. Sí, també del nostre dret a ser vistos com éssers sexuals.

La nostra veritat val tant com la de qualsevol altra persona (no és en cap cas "minusvàlida"). Per tant, lluitar per la paraula, pel dret a cridar, pel dret a dir "lladre" o "assassina" a qui es comporta com a tal, i dir "amic" i "amiga", "estimat" i "estimada" a qui ho és, és la manera per la qual optem avui per a dir que:

**"Totes les persones som diferents.
Totes les persones som iguals"**